

There are no translations available.

Sokat kellett várni az első lovaskocsis terepbejárásunkra. Az esős időjárás következtében a tervezett turistaúton hétről hétre, mindig volt egy-két olyan szakasz, amin lovas kocsival nem lehet átkelni. Minden kezdet nehéz, bízattuk magunkat július 6-án reggel, amikor még mindig érkeztek visszamondások a résztvevők részéről.

A kitartó kis csapat bátran mondhatom - nem bánta meg, hogy a gyülekező felhők ellenére kettő órakor Szalai Vilmos tanyáján volt. A hangulatos felújított parasztházban finom túrós rétesrel várt minket a házigazda, és az udvaron csak a mi kedvünkért kiállított különböző korok és tájegységek lőcsőkocsijait csodálhattuk meg. Már csak ezért is érdemes volt eljönni.

Időközben a viharfelhők is eloszlottak és útra indultunk, Majnár Anita hajtotta a lovakat, Vili bácsi mesélt a tájról, Tánczos Anikó, Plutzer Imre három gyermekükkel, Rácz Judit a Felső-Homokhátság Vidékfejlesztési Egyesület munkaszervezet vezetője, valamint jómagam gyönyörködtünk a Homokhátságban. A jó levegő és szabadságot sugárzó táj hatására egyre több ötlet született arról, hogyan lehetne népszerűsíteni a jövőbeni Lovas Fogadók Európai Hálózatának turistaútjait, hogyan lehetne bővíteni, kerekébbé tenni a kapcsolódó programokat.

Szó esett lovas szakirodalomra specializálódott könyvtár, kocsis múzeum létrehozásáról, gyalogos és kerékpáros teljesítménytúra szervezéséről. Hasznos lenne egy olyan szakemberek által összeállított előadás sorozat, mely az alapvető lovaglási tudnivalókat foglalja össze, a helyes testtartástól a ló ápolásán át egészen a lóval, mint érző lényel való bánásmódig.

De visszatérve a jelenbe, utunk egy kunhalom mellett vezetett el, mely jól láthatóan magasodott ki a síkságból. Messziről is jól látható, s hogy pontosan mi a „célja” az több szempontból közelíthető meg, de az tény, hogy olyan távolságra vannak egymástól, hogy bármelyik tetejéről lehet látni egy másik kunhalmot...

Természetvédelmi terület és lőtér határolja utunkat, emiatt a puszta érintetlen képét láthatjuk. A természetvédelmi területen csak legeltetéssel gondozzák a területeket, ez nekünk abból a szempontból is kedvező, hogy távcsővel egy igen nagy szürkemarha csordát figyelhettünk meg, az Alföld régi időit idéző gémeskút társaságában. Mintha egy festményt látnék... gondoltam, mikor Vili bácsi is megszólalt, mondván: „Akik azt mondják, hogy nincs itt látnivaló, azokat nagyon szívesen elhozom ide, és megmutatom, hogy mi itt a látnivaló.”

Persze jogos a kérdés, hogy az érintetlen terület érintetlenségéből adódó szépség fog-e és milyen mértékben fog változni/károsulni, ha lovas turistaúttal szeljük ketté. Ehhez nagyon fontosnak tartom, hogy utunk önálló helyrajzi számmal rendelkező, jelenleg is létező és mindenki által használható út. Fő szempont továbbá a turistautak kapcsán, hogy az Alföld értékeinek bemutatásával egyúttal felhívjuk a figyelmet arra, hogy mi mindannyian egyénként

vagyunk felelősek és mindenkinek egyénileg fontos, hogy még unokái is élvezhessék a táj adta szépségeket.

3 órás utunk a szúnyoginvázió ellenére is gyorsan elröpült, milyen jól jött a tanács: fehér hosszú ujjú inget kell venni, akkor kevésbé csípnek a vérszívók. Ma is tanultunk valami újat, a fehér ing tényleg többet ért, mint a modern kor vívmánya a szúnyogriasztó...

Hazafelé úton – mint ahogy arra Anita felhívta előzetesen figyelmünket – a lovak gyorsabban haladtak, mint az „ismeretlen” felé... A nagyobb tócsában szügyig sárossá vált lovakat nagy „fürdés”, minket pedig a megmaradt rétes várt a tanyán.

Zsófi, a most iskolába készülő kislány az út során mondta, hogy mennyire tetszik neki a lovas kocsizás, és mikor jövünk legközelebb, de azt hiszem, nyugodt szívvel mondhatom, hogy a társaság többi tagja is nagyszerűen érezte magát, nagyon sok hasznos információt kaptunk a vidékről és rengeteg új ötlettel lettünk gazdagabbak első terepbejárásunkon Tatárszentgyörgy és a 11-es őrkerület határa között.

[Képek](#) [Fórum](#)

Susán Ivett

Projekt menedzser

2010-07-09